

กลิ้งชีวิต รักวัยรุ่นของเธอ มันต้องไม่สุด เลยสักนิด

ยุย My youth romantic com
wrong as I expected.

Wataru WATARI

illus. : **PONKAN** ⑧

1
one

**Yui's
story**

**กะเลี้ยวชีวิตรักวัยรุ่นของพม
มันต้องไม่สตาเลยสักนิท
ดยย สตอรี 1**

Story : Wateru WATARI

Illus. : PONKAN ®

1
one

**Yui's
story**

Wataru WATARI

illus. : **PONKAN®**

Contents

Prelude	002
1 แลแล้ว ปีกทอมฤดูหนาวของฮิกงายะ อะจิมันก็เริ่มต้นขึ้น	015
2 สถานที่ที่ได้กลิ่นชาหอมอ่อนๆ	039
3 โอริโมโตะ คาโอริ กระซิบถามอย่างลับๆ	084
Interlude	092
4 จะตอนนี้หรือเมื่อก่อน โอริโมโตะ คาโอริก็ไม่เคยเปลี่ยนไป	102
5 จะว่าไป คาวาซากิ ไทชิก็โหมโรงตามเล่ห์จริงๆ	127
6 ไม่ว่าอย่างไร ฮิกงายะ โคมาจิกก็เข้าใจพี่ชายเสมอ	153
7 แม้จะจุ่มจ๋ามเจอจะ: แต่ผมก็คุยโทรศัพท์กับมุยาฮามะ มุยา	170
8 ไม่ว่าเมื่อไร นาฬิกาชีวิตของยูกิโนะซึกะ ยูกิโนะก็เดินตามกฎเสมอ	187
9 ฮิกงายะ อะจิมันคิดถึงเรื่องของตัวเองรู้และไม่รู้	218
10 ไม่ว่าเรื่องอะไร ยูกิโนะซึกะ ฮารุโนะก็มีแผนร้ายในใจเสมอ	238
11 ไม่ว่าเมื่อไร ก็คาดเดาความสัมพันธ์ของสองพี่น้องยูกิโนะซึกะไม่ได้เลย	261

กะแล้ว ชีวิตรัก

วัยรุ่นของผมมันต้อง

ไม่สดใสเลยสักนิด

ยุย My youth romantic comedy
is wrong as I expected.

แนะนำตัวละคร [character]

Yui's
story 1

อภิรช: อะจิมัน.....นักเรียนชั้นม.ห้า สมาชิกชมรมบริการ นิสัยเสีย

บุษกาฮาม: บุษ...สมาชิกชมรมบริการ เพื่อนร่วมชั้นเรียนของอะจิมัน มักเกรงใจคนอื่นอยู่เสมอ

ยูกิโนะฮิโตะ: ยูกิโนะ.....สมาชิกชมรมบริการ ยึดติดกับความสมบูรณ์แบบ

โอริโมโตะ: คาโอริ.....นักเรียนชั้นม.ห้า โรงเรียนโคอิงมาคุฮาริไทโก เพื่อนสมัยม.ต้นของอะจิมัน

คาเวซากิ ซากิ.....เพื่อนร่วมชั้นเรียนของอะจิมัน ดูเหมือนเด็กร้ายๆ

คาเวซากิ ไทชิ.....น้องชายของคาเวซากิ ซากิ นักเรียนชั้นม.สาม กวดวิชาที่เดียวกับโคมาจิ

อภิรช: โคมาจิ.....น้องสาวอะจิมัน นักเรียนชั้นม.สาม มันคงหนักแน่น แต่บางครั้งก็ขาดๆ เกินๆ

ยูกิโนะฮิโตะ: ฮารุโนะ.....พี่สาวของยูกิโนะ นักศึกษามหาวิทยาลัย

ฮายามะ: ฮายาโตะ...เพื่อนร่วมชั้นเรียนของอะจิมัน เป็นที่ชื่นชอบของเพื่อนๆ อยู่ชมรมฟุตบอล

อิชิกิ อีโร:.....นักเรียนชั้นม.สี่ ประธานนักเรียน ผู้จัดการชมรมฟุตบอล

prelude

แม่ลมหนาวในเดือนธันวาคมจะหนาวเหน็บ แต่พอได้เดินเคียงข้างกันก็ไม่หนาวเลยสักนิด

พวกเราสามคนเดินไปด้วยกันท่ามกลางแสงไฟนีออนหน้าสถานีรถไฟที่ประดับประดาสวยงาม

ฉันแอบคิดว่าถ้าวันนี้ไม่มีวันสิ้นสุดก็คงจะดี

แต่เพราะวันคริสต์มาสคือวันที่ 25 ธันวาคมวันเดียวเท่านั้น ไม่ว่าจะสนุกแค่ไหน ก็ต้องมีวันสิ้นสุดอยู่ดี

พอปาร์ตี้จบ ก็ถึงเวลากลับบ้าน

ดึกแล้ว ผู้คนเริ่มบางตา ขนาดว่างานปาร์ตี้สนุกสนานถึงขนาดนั้น แม้แต่ชิชิเองยังรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าและหายตัวไปอย่างรวดเร็ว

พนักงานของห้างสรรพสินค้าต่างวิ่งวุ่นไปทั่วเพื่อตกแต่งป้ายร้านและดิสเพลย์ต่าง ๆ

พอสิ้นสุดช่วงลดกระหน่ำต่อนวันคริสต์มาสก็มาถึงช่วงลดกระหน่ำต่อนวันสิ้นปี จากต้นคริสต์มาสเปลี่ยนเป็นคาโดะมัตสึ¹ จากตุ๊กตานิเมะสีขาวเปลี่ยนเป็นคากามิโมจิ² จากคุณลุงซานตาคลอสกลายเป็นกลุ่มคุณลุงเหล่าเทพเหล่าเซียน

¹ คาโดะมัตสึ คือ ต้นสนหรือกิ่งสนที่นำมาประดับประดาบ้านตอนวันปีใหม่

² คากามิโมจิ คือ แป้งโมจิกลมแบนสองก้อนวางซ้อนกันไว้สำหรับเซ่นไหว้ในวันปีใหม่

ที่ไม่รู้ว่าชื่ออะไรกันบ้าง

ทั้ง ๆ ที่แต่ละอย่างที่เราเอามาวางเรียงกันก็ดูคล้ายกันไปหมด แต่น่าแปลก ที่กลับรู้สึกที่ไม่เหมือนกันเลยสักนิด

ท่ามกลางความพลุกพล่านของผู้คน พวกฉันสามคนก็เดินห่างออกมาจากสถานีรถไฟเพื่อตรงไปที่แมนชั่นของเธอ

แต่เพราะระหว่างทางต้องผ่านสวนสาธารณะขนาดใหญ่ ทำให้ลมหนาวหนาวขึ้นไปอีก

บนม้านั่ง มีชายหญิงที่ดูเหมือนคู่รักยืนหน้าเข้าหากัน กระซิบกระซาบกันเสียงแผ่วเบา

พวกเขาเหล่านั้นคงไม่ได้สนใจคนอื่นเลย และก็คงคิดว่าคนอื่นก็ไม่ได้สนใจพวกเขาด้วย แต่เพราะเสาไฟที่อยู่ใกล้ ๆ ม้านั่งสาดส่องลงมาเหมือนสปอตไลท์ ทำให้ฉันเผลอมองโดยไม่รู้ตัว

แต่พอเริ่มรู้สึกกระอักกระอ่วน ฉันจึงแกล้งทำเป็นยัดคอเงยหน้าแหงนมองท้องฟ้าและพึมพำขึ้นราวกับพูดกับตัวเอง

“อืม ร้องเพลงไปเถอะเลย.....”

แม้จะฟังดูบ้าบอและสติเลเกินความจำเป็น แต่ก็คงไม่น่าแปลกใจอะไร เพราะยังได้ยินเสียงยานกางพุดประชิดประชันขึ้นจากด้านหลังเหมือนอย่างทุกที

“จากงานปาร์ตี้กลายเป็นงานคาราโอเกะเลย.....”

เมื่อเอี้ยวตัวไปมองก็เห็นเขากระดุกยืมมุมปากและถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายอย่างที่คิดไว้จริง ๆ

แต่ดวงตาที่เรียบเฉยเหมือนปลาตายกลับดูสดชื่นกว่า

ทุกวัน

เมื่อเห็นเวาตาของเขา ฉันก็รู้ทันทีว่า “อา จริงสิ อีกก็
ก็สนุกด้วยเหมือนกัน” จนฉันเกือบจะผลอยิ้มออกไป จึงต้อง
รีบกลับเคลื่อนด้วยการพูดเสียงรื้อนร่นปนหัวเราะ

“มะ ไม่เห็นเป็นไรเลย สนุกดีออก”

พอได้ยินฉันพูดตะกุกตะกักเหมือนแก้ตัว เธอที่เดินอยู่
ข้างๆ ก็ยกมือขึ้นแตะคาง เอียงหน้ามองอย่างเป็นห่วง

“แต่ไม่รู้ว่ามันจะเป็นการขอบคุณพวกคุณโคมาจิได้หรือ
เปล่า.....”

“เอาเถอะ พวกเด็ก ๆ ก็ดูสนุกกัน อย่าคิดมากเลย”

แม้เขาจะพูดตอบราวกับไม่ไยดี ไม่สนใจ ไม่แยแส แต่
กลับยิ้มมุมปากอย่างพึงพอใจ ผู้ชายคนนี้ รักน้องสาวมากเกินไปแล้ว

จนฉันเกือบหัวเราะออกไป

“อิม ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ดี.....”

ฉันพูดตอบเสียงราบเรียบสงบนิ่ง และตอนนั้นเองที่
ฉันนึกขึ้นได้

“อ๊ะ แต่อีกก็มากับพวกเราแบบนี้ไม่เป็นไรเหรอ? ถึง
โคมาจิอาจจะบอกให้มาส่ง แต่ความจริงไม่ต้องมาก็ได้นะ”

“นั่นสิ บ้านฉันก็อยู่แค่นี้เอง”

พูดจบ เธอก็เงยหน้าขึ้นมองตึกสูงที่อยู่ตรงสุดถนน
เล็ก ๆ ห้องหรรุหราราคาแพงแบบนั้น สูงมากเลย แล้วยังอยู่
ใกล้สถานีมากด้วย เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ไกลขนาดที่ต้องให้ใคร

มาส่ง

“.....เอาเถอะ มีทั้งเค้กมีทั้งข้าวของ เดินมาส่งสักหน่อย ก็ไม่เป็นไรหรอกน่า”

เขาทำท่าเหมือนยกไหล่ พร้อมกับยกถุงที่หิ้วไว้ในมือ ขึ้นเล็กน้อย ทำให้เธอยิ้มตอบอย่างสบายใจขึ้น

“เหอ งั้นก็ขอบใจมากนะ เค้กเหลือเยอะแยะเลย.....”

เธอก็มอมองกล่องเค้กในมือเขาด้วยแวตาทมหันหมอง อา อิม ก็นะ ดูท่าเธอไม่ใช่คนกินเก่งเสียด้วยสิ.....

ถึงจะได้กลับมาสามก้อนเป็นกรณีพิเศษ แต่บอกตามตรง มันมากเกินไป ขนาดช่วยกันกินสามคนยังกินไปได้แค่สองก้อนเอง ส่วนก้อนสุดท้ายยังไม่ได้เอาออกจากกล่องเลย ด้วยซ้ำ

แม้จะเหมือนถูกบังคับให้เอามา จนปฏิเสธไม่ได้ก็จริง แต่ถึงอย่างไร ฉันก็คงตั้งหน้าตั้งตากินอย่างเอร็ดอร่อยอยู่ดี แค่คิดก็สนุกขึ้นมาแล้ว

“แต่ว่าแต่ว่า ได้มาทั้งก้อนแบบนี้ก็ดีเหมือนกันนะ เหมือนฝันเลย! กินเค้กทั้งก้อนหุบหนับๆ!”

ทั้งน้ำตาลก้อน ทั้งบ้านคุณซานตาคลอส แล้วไหนจะแผ่นช็อกโกแลตบนหน้าเค้กอีก ขอยึดคนเดียวเลย!

เมื่อเห็นฉันยกมือขึ้นแนบแก้มและพูดอย่างเคลิบเคลิ้ม เธอก็เหลือบมองด้วยสายตาเย็นชา

“ถ้าทำได้อย่างที่พูดมันก็ดี..... แต่ถ้าคิดจะกินให้หมด มันทรมาณมากเลยนะ”

“เคยลองแล้วหรือไง.....”

เมื่อได้ยินเขาถามอย่างเย็นชาและอึ้งเล็กน้อย เธอถึง
ได้รู้ตัวว่าพูดอะไรออกไป จึงทำหน้าบึ้งและค้อนไล่อย่างขัดเงิน

เมื่อเห็นแบบนี้ จันก็เกือบจะหัวเราะคิก ปกติเธอชอบ
วางท่าเหมือนผู้ใหญ่ แต่นานๆ ที่ทำท่าทางเหมือนเด็กๆ แบบนี้
ทั้งน่ารัก ทั้งตลก

ระหว่างที่พวกเราคุยกันไปนั้น ก็เดินทะลุสวนสาธารณะ
ออกมาจนถึงถนนใหญ่ และแค่เดินตรงไปก็จะถึงแมนชั่นแล้ว

“อ๊ะ ถึงบ้านยูกินนแล้ว”

“อืกกายะคง ส่งแค่นี้ก็พอ”

จันหยุดตรงหน้าถนนใหญ่ และหันกลับไป ก็เห็นเขา
ค่อยๆ ยื่นสองมือที่ถือกล่องเค้กออกมาอย่างระมัดระวัง

“จันเหรอ จันจันส่งแค่นี้ละ”

“จ้า”

จันจึงยื่นมือออกไปรับอย่างระวังเช่นกัน

แต่เมื่อมือเขาว่างแล้ว เขากลับชะงักค้างอย่างงกๆ เงินๆ
ดูลังเล สับสน ไม่แน่ใจ ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในกระเป๋าที่สะพาย
อยู่บนไหล่

และหยิบอะไรบางอย่างออกมาอย่างระมัดระวังอีกครั้ง

“.....ถ้าจันก็ เอานี้ก็กลับไปด้วยแล้วกัน”

ในมือเขามีกล่องสี่เหลี่ยมสองกล่องเล็กๆ ที่ห่อไว้อย่าง
สวยงามน่ารัก มีริบบิ้นเล็กๆ อยู่ด้วย บอกให้รู้ว่าเป็นของขวัญ
เขากระแอมแก้เจ็บ ก่อนจะยื่นกล่องของขวัญมาให้

ฉันตกใจจนลืมนึกขอบคุณ และดูเหมือนเธอก็จะเป็น
เหมือนกัน ถึงได้ปากค้าง มองของในมือเขาด้วยความแปลกใจ
ทั้งแปลกใจ ทั้งดีใจ ทั้งตกใจ ทั้งวิธีการให้ที่พิลึก แล้ว
ยังท่าทางขัดเงินที่ดูน่าขำนั้นอีก เอาเป็นว่าตอนนี้ความรู้สึก
ของฉันช่างหลากหลาย พร้อมกับค่อยๆ ยื่นมือออกไปรับ

“นี่.....ของขวัญคริสต์มาสเหรอ?”

“ให้ทั้งฉัน ทั้งคุณยุยกาฮามะ คนละกล่องเลยเธอ”

ดูท่าเธอก็คงจะตกใจเหมือนกัน ถึงได้ผ่อนลมหายใจ
เบาๆ

คงเพราะทั้งฉันและเธอจ้องหน้ามากไปหน่อย เขาจึง
เบือนหน้าหนี

“.....ก็ ตอบแทนแล้วชา”

ก่อนจะพูดพิมพ์เร็วเร็ว

“ได้รับของมาแล้วไม่หาของตอบแทนมันก็ดูน่าเกลียด
แล้วพอตีมันก็เป็นช่วงเทศกาลด้วย ความจริงพูดว่าต้องตอบแทน
มันอาจจะฟังดูไม่ดี.....แต่ก็นะ ก็ประมาณของขวัญคริสต์มาส
นั่นแหละ”

ฉันเข้าใจที่อีกก็พูด แล้วก็ดีใจมากเลยด้วย แต่บอก
ตามตรง ได้ยินแค่ช่วงแรกๆ เท่านั้น เพราะตอนหลังๆ มัน
อู้อี้จนฟังแทบไม่ออก

รู้เลยว่าอีกก็เงินมาก ฉันกับเธอจึงหันมามองหน้ากัน
และยิ้มออกมา

“.....เปิดดู ได้ไหม”

“อิม ได้ลิ”

เมื่อได้ยินเธอถามอย่างลั้งเล เขาก็ตอบกลับอ้อมอ้อม ทั้งๆ ที่ยังเป็นหน้าหนี

แต่เพราะพวกฉันชินกับคำพูดคำจาแบบนี้ของเขาแล้ว จึงแะริบป็นออกอย่างไม่ลั้งเล ตามด้วยกระดากห่อ เพราะรู้ว่ามันคือของขวัญชิ้นสำคัญ ฉันจึงค่อยๆ แะอย่างทะนุถนอม ซ้ำๆ ไม่รีบร้อน

และเมื่อเห็นของขวัญชิ้นใน ทั้งฉันและเธอก็กลืนหายใจ

“ว้าว.....”

“โดนัทหมัดผม.....”

เมื่อได้ยินเธอพูดด้วยรอยยิ้ม เขาก็ถอนหายใจอย่างโล่งอก คงจะตื่นเต้นเพราะไม่รู้ว่าพวกฉันจะมีปฏิกิริยาอย่างไร แต่ความจริง ไม่เห็นต้องกังวลเลย

ฉันกำโดนัทหมัดผมในมือแน่น

โดนัทหมัดผมสีอ่อนช่างอ่อนนุ่ม พูฟอง บางเบาเหมือนหิมะที่โปรยปรายลงมา ให้ความรู้สึกอ่อนโยนดีเหลือเกิน

ฉันหันไปมองข้างๆ ด้วยความอยากรู้ ก็เห็นเธอใช้สองมือประคองของขวัญด้วยความระมัดระวังเหมือนสัตว์ตัวน้อยอย่างพวกนก อย่างลูกเจี๊ยบ หรือไม่ก็หนูแฮมสเตอร์ ซึ่งของขวัญที่ว่าก็เป็นโดนัทหมัดผมเหมือนกับของฉันเลย

“เหมือนกันเลย ยูกินน”

พอได้ยินฉันพูดแบบนี้ เธอก็หันมามองของขวัญใน

มือฉัน ก่อนจะพยักหน้า แต่แล้วก็ทำหน้าเหลือ? เอียงคอเล็กน้อย

“ของคุณยุยกาฮามะสีฟ้า ของฉัน สีชมพู?.....ดูมันสลัวกันยังงี้ไม่รู้”

นอกจากแสงไฟแถวนี้จะสลัวจนมองไม่ค่อยเห็นแล้ว ฉันยังรู้สึกไม่ดีที่จะจ้องของขวัญของคนอื่นก็เลยไม่ทันได้ดู แต่พอลองดูอีกครั้ง จะเห็นว่าสีต่างกันจริงๆ ด้วย

จะว่าไป ของใช้ของฉันส่วนใหญ่ก็มักจะเป็นสีชมพู ส่วนของเธอมักจะเป็นสีโมโนโทนไม่ก็สีทึมๆ

.....หรือว่า ให้สลัวกัน?

เว็บหนึ่งฉันเผลอคิดไปแบบนั้น แต่ก็นึกขึ้นได้ว่าเป็นไปไม่ได้

เรื่องแบบนี้ เขาต้องเตรียมตัวมาอย่างดีอยู่แล้ว ดีไม่ดีอาจจะคิดไปถึงช่วงระยะเวลา ถึงสถานการณ์ที่ควรจะให้ ละเอียด ยิบย่อยจนน่าตกใจเลยทีเดียว และคงไม่แปลกเลยถ้าเขาจะแอบซ้อมมาก่อนเพื่อให้ดูดีทุกขั้นตอน ไมลี ถ้าทำแบบนั้นจริง มันก็น่าแปลกนั่นแหละ แล้วอีกอย่าง จะพูดยังไงดีละ มันไม่ได้ดูดีสักเท่าไรนักด้วย

เพราะฉะนั้น เขาคงคิดมาอย่างดีแล้วว่าจะให้ใครสีอะไร

“แบบนี้แหละดีแล้ว ฉันว่านะ.....”

เขาไม่ได้อธิบายอะไรมากไปกว่านี้

แต่ว่า ฉันก็พอเข้าใจนะ

บอกไม่ถูกเหมือนกัน แต่ฉันคิดว่าเข้าใจความรู้สึกของเขา

บางที ถ้าอธิบายไปมากกว่านี้อาจจะยังไม่เข้าใจ ก็คล้ายกับความสัมพันธ์ของฉันกับเธอ และความสัมพันธ์ของพวกเขา

ซึ่งฉันเชื่อว่าเธอก็คงรู้สึกเหมือนกัน

“งั้นเหวอ.....”

เธอจึงพูดตอบอย่างสงบ และไม่ถามอะไรมากไปกว่านี้ และเมื่อเงยหน้าขึ้นจากโดนัทหมัดผมในมือ เธอก็ยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ถ้าเป็นของขวัญตอบแทน ฉันก็ขอรับไว้ด้วยความยินดี”

“อืม อีกก็.....ขอบคุณมากนะ จะรักษาอย่างดีเลย”

ฉันเองก็พูดขอบคุณหลังจากที่ตอนแรกลืมไปเสียสนิท พร้อมกับใช้มือประคองของขวัญไว้อย่างดีเพื่อสื่อให้เห็นถึงความรู้สึกขอบคุณ

“อ้อ เอาเถอะ จะเอาไปใช้ยังไงก็ตามสบายเลย.....”

เขาตอบกลับรวดเร็วเป็นชุดแถมเงินพร้อมกับเมินหน้าหนี ฉันเองก็เงินเหมือนกัน จึงยกมือขึ้นเชี่ยมวยผมและเสมองไปทางอื่น

เมื่อเหลือบเห็นสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว เขาจึงได้จังหวะ ยกมือขึ้นโบกลา

“จะ งั้น ไว่เจอกันนะ”

“อะ อ้อ แล้วเจอกัน.....ราตรีสวัสดิ์นะ”

ฉันและเธอหันมาพยักหน้าให้กัน ก่อนจะออกเดินต่อไป

แต่ไม่รู้เพราะมันแต่เงินหรือดีใจกันแน่ พอรู้ตัวอีกทีก็เดินเร็วกว่าปกติเสียแล้ว รู้สึกเหมือนสองเท้าบางเบาคล้ายกับโดนัทหมัดผมในมือ

ลมหนาวเดือนธันวา พัดผิวแสบที่ร้อนผ่าวให้ความรู้สึกดีเหลือเกิน

ผ้าพันคอของฉันพลิวไหวตามแรงลม เช่นเดียวกับเส้นผมสีดำลึบของเธอที่เดินอยู่ข้างๆ ส่องสะท้อนกับแสงไฟนีออนข้างถนน ก่อนจะพู่ฟุ้งขึ้นชั่วขณะหนึ่ง

เธอยกมือขึ้นจับผม และหยุดยืน

ใช้ปลายนิ้วเรียวยาวสางผมช้าๆ ก็มองโดนัทหมัดผมที่อยู่บนมือ และยิ้มบางอย่างขิดเงิน

สุดท้ายก็ใช้นิ้วสางผมอีกครั้ง แต่ไม่รู้ทำไมเพราะร้อนรนเกินไปหรืออย่างไร ถึงได้ดูประดักประเดิดกว่าทุกที

ก่อนจะใช้โดนัทหมัดผมในมือมัดผม จับโน่นจับนี่อยู่สองสามทีราวกับกลัวว่าจะไม่ตรง

ฉันผลอมองท่าทางของเธอ

ทุกอย่างเป็นประกายสดใสราวกับไฟประดับหลากสี ส่องสะท้อนกับไฟสัญญาณจราจรที่กำลังกะพริบ สีหน้าที่ดูเย็นอายสับสนอย่างไม่แน่ใจและเป็นกังวลของเธอในตอนนั้นดูน่ารักที่สุด และเข้ากับโดนัทหมัดผมสีชมพูของเธอเหลือเกิน

ดูเหมือนว่าเธอจะกังวลว่าแก้มจะเป็นสีแดงปลั่งจนเห็นได้ชัดแม้จะอยู่ใต้แสงไฟสีส้ม จึงยกมือขึ้นแตะริมฝีปากครั้งหนึ่ง

ก่อนจะหลับตาลงและค่อยๆ ผ่อนลมหายใจออกมา

เพื่อให้เจสงบ และหันหลังกลับไป

“อิกิงายะคุง”

เสียงเรียกเหมือนอย่างทุกครั้ง

สงบ เย็นเยียบ ใสกังวาน

แต่เพราะเธอเรียกด้วยน้ำเสียงแบบนี้ทุกครั้ง จึงเป็น
การร้องเรียกที่ผ่านการฝึกฝนมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

ทั้งน่ารัก น่าสงสาร น่าเอ็นดู ทำให้ฉันเผลอมองอย่าง
ให้กำลังใจเหมือนที่ผ่านๆ มา

แม้เสียงเรียกจะไม่ได้ดังกว่าปกติ แต่เพราะดีใจมากแล้ว
รอบตัวจึงค่อนข้างเงียบสงบ ทำให้ได้ยินอย่างชัดเจน

เขาค่อยๆ เอี้ยวตัวกลับมา มองเธอที่ยืนอยู่กลางทาง
ตัดผ่านไปยังแมนชั่นด้วยสีหน้าตื่นตกใจเล็กน้อย

เมื่อสบตากัน เธอก็ยกมือขึ้นลูบผมอีกครั้ง จนโดนัท
สีชมพูพลัวไหว จนเขาต้องมองตาม

เมื่อเธอหยุดมือ ก็สูดหายใจเข้าเบาๆ

“.....เมอริคริสต์มาส”

สองมือที่ไม่รู้ว่าจะยกหรือจะลดลงดี จึงตั้งอยู่ระดับอก
อย่างประดักประเดิดและโบกซ้ายขวาเล็กน้อย

แทนที่จะพูดว่าราตรีสวัสดิ์ ขอขอบคุณมากนะ หรือ แล้ว
เจอกันนะตามปกติ แต่เธอกลับเลือกจะพูดคำนี้

“อะ อือ.....เมอริคริสต์มาส”

ถึงตอนแรกเขาจะทำหน้าเหวอ แต่สุดท้ายก็รู้ตัว จึง
พยักพเปิดคางอยู่สองสามทีเพื่อตอบกลับ

แม้จะตอบโต้กันเพียงสั้น ๆ แต่ดูเหมือนแค่นี้ก็เพียงพอแล้ว เธอจึงหัวเราะคิก และรีบหันหลังเดินจากไป

ทั้ง ๆ ที่ไม่ได้มีลมพัดผ่าน แต่เธอกลับยกผ้าพันคอขึ้นอีกนิด เพื่อปิดแก้มที่ขึ้นสีแดงระเรื่อ

เมื่อพูดจบ สัญญาณไฟก็เปลี่ยนเป็นสีแดง

ฉันแทบไม่รู้ตัวเลยว่าได้พูดรอนานไหม ไม่นานเลยกับเธอไปบ้างหรือเปล่า เพราะฉันทำได้เพียงจ้องมองอีกด้านหนึ่งของถนนตัดผ่านอยู่อย่างนั้น

เขายังคงยืนนิ่งราวกับจะคอยมองส่งเธอจนลับตา

ฉันเองก็รู้สึกเสียใจที่น้ำจะพูดอะไรกับเขาบ้าง

พวกเราอยู่ห่างกันไม่กี่กิโลเมตรสักนิด พูดเสียงดังหน่อยเขาก็ได้ยินแล้ว

แต่ฉันนึกคำพูดที่ดีกว่านั้นไม่ออกจริงๆ

เพราะฉะนั้น ฉันจึงได้แต่ยกมือขึ้น และโบกจนสุดแรงเพื่อว่าเขาจะเห็นโดนัทสีฟ้าที่คล้องอยู่ตรงข้อมือของฉันบ้าง

เมื่อเห็นเขาพยักหน้าให้เล็กน้อย ฉันก็ออกเดินไปเคียงข้างเธออีกครั้ง

ลมหนาวในเดือนธันวาคมช่างหนาวเหน็บเหลือเกินหนาวราวกับถูกเข็มทิ่มแทง

ฉันห่อตัวหนีความหนาวโดยไม่รู้ตัว พร้อมกับใช้มือซ้ายกำโดนัทมัดผมสีฟ้าไว้แน่น

รู้ตัวเสียแล้ว

รู้ในสิ่งที่รู้มาตั้งนานแล้ว

แอบคิดอยู่เงียบๆ ว่ามันอาจจะใช่

เผื่อคิดอยู่เสมอว่ามันคงเป็นแบบนี้

ทั้งๆ ที่คิด ทั้งๆ ที่เข้าใจ

แต่อยู่ๆ ก็รู้ตัวทั้งๆ ที่ไม่เคยถาม ไม่เคยพูด ไม่เคย
ตรวจสอบให้แน่ใจ และไม่เคยถอดใจ

ในเมื่อรู้ตัวแล้ว ก็แสร้งทำเป็นไม่รู้อีกไม่ได้

หันหลังกลับไม่ได้ เดินหน้าต่อไม่ได้ หลับตานี้ก็ไม่ได้

เพราะฉัน รู้ตัวเสียแล้ว

—ว่าฉัน ชอบเขามากมานานมากแล้วจริงๆ

เมื่อวันคริสต์มาสผ่านพ้น และเข้าสู่
ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่ไม่ยาวนานนัก ทุก
อย่างรอบตัวก็เข้าสู่บรรยากาศส่งท้ายปีเก่า
โดยสมบูรณ์

ไม่สิ ถ้าจะพูดให้ถูกก็คือ ทั้งๆ ที่รู้ว่า
ใกล้สิ้นปีแล้ว แต่เพราะมีเรื่องยุ่งมากมายจึง
ลืมเรื่องพวกนี้ไปเสียสนิท

และไม่ไ้แค่เรื่องฤดูกาล แต่รวมถึง
ความรู้สึกในใจของตัวเองด้วย

รู้สึกเหมือนปล่อยตัวปล่อยใจไปตาม
กาลเวลาที่ผ่านไป และพยายามหันหลังให้
กับสิ่งที่ควรเผชิญหน้า

บนผนังที่มองเห็นจากบนเตียง คือ
ปฏิทินที่แยกเป็นชั้นเล็กชั้นน้อยเพราะความ
กลัดกลุ้ม ตัวเลขสิบสองบนกระดาษที่ห้อย
ต้องแต่งอย่างน่าสงสารยิ่งทำให้หงุดหงิดอย่าง
ไม่มีเหตุผล

คงเพราะแบบนั้น ความคิดที่ไร้สาระ
จึงผลุบๆ โผล่ๆ ขึ้นมาในหัว วนเป็นลูปซ้ำๆ
อยู่อย่างนั้น รวากับสุดยอดนักเล่นโยโย่ที่
แสดงผลงานซูเปอร์เพลย์ด้วยท่าไม้ตาย
ลูปเดอะลูป จนบางครั้งเกือบจะไร้ทางออก
ราวกับ Jitter Ring

และแล้ว ปิดเทอมฤดูหนาวของ
อิกายะ อะกัน ก็เริ่มต้นขึ้น

ดีแล้วที่วันนี้เป็นวันหยุด เพราะถ้าต้องให้ขบคิดปัญหาที่ไม่มีวันหาคำตอบได้ราวกับปัญหาธรรมแล้วต้องไปโรงเรียนด้วยผมคงดูไม่เจิดจ้า

เพราะรู้ว่าเป็นวันหยุด ทั้งร่างกายและจิตใจจึงผ่อนคลายมากขึ้น วนเวียนหลับๆ ตื่นๆ อยู่สองสามครั้ง จนเกือบจะใกล้เที่ยง ตาถึงสว่างได้ในที่สุด

ผมล่ายหัวที่ยังเบลอๆ อยู่เบาๆ และยันตัวลุกขึ้นนั่งบนเตียง

และภาพที่ปรากฏตรงหน้าก็คือ ห้องนอนของตัวเองที่อยู่ในสภาพน่าสมเพชเพราะถอดใจกับการทำความสะอาดมาพักใหญ่

กองหนังสือที่อ่านจบหมดแล้ว และกระป๋องกาแฟแม็กซีที่กองพูนสูง

เพราะเรื่องยุ่งวุ่นวายในแต่ละวัน แคมยังมีการสอพลายปีบวงเข้ามาอีก ทำให้โต๊ะหนังสือเต็มไปด้วยข้าวของที่พร้อมจะพังถล่มลงมาได้ทุกเมื่อ

วันนี้คงต้องเก็บกวาดอย่างจริงจังเสียแล้ว.....

เมื่อตัดสินใจได้ ผมก็เริ่มจากจัดการสมุดและเอกสารที่กองเกื่อนบนโต๊ะ รวมไปถึงสมุดบันทึกที่มีแค่คำนำ ไม่ก็ข้อความไร้สาระ และคำสลับไปตามอารมณ์

ยิ่งเห็นคำนำของบันทึกหน้าต่างๆ ที่เต็มไปด้วยข้อมูลส่วนตัวส่วนตัว (โดยเฉพาะข้อมูลด้านมืด) ที่น่าปวดหัว ผมจึงรีบฉีกทิ้งอย่างไม่ลังเล ล้มเลิกที่จะเอาไว้เตือนใจตัวเอง และ

ปิดผืนกั้นที่กำแพงมาลค่าสบถไว้ในลิ้นชักด้านในสุด

แต่จะทิ้งไปก็น่าเสียดาย.....เพราะบันทึกวัยเยาว์แบบนี้
สักวันอาจจะเป็นประโยชน์ในการแต่งนิยายเรื่องเยี่ยมก็ได้ ยิ่ง
คิดยิ่งกลายเป็นประวัติศาสตร์ด้านมืดเข้าไปใหญ่ ประวัติศาสตร์
ด้านมืดในใจผมเพิ่มขึ้นมาอีกหนึ่งหน้าแล้ว.....

ถ้าฉันก็มาเพิ่มประวัติศาสตร์ด้านมืดในใจมากขึ้นเรื่อย ๆ
กันเถอะ~ คิดไปมือก็เก็บกวาดไปด้วย สุดท้ายก็ถึงปฏิทินบน
ผนังที่ห้อยต้องแต่งอย่างหมดสภาพถึงลงถึงยะ

ปีนี้เหลืออีกไม่กี่วันแล้ว ไม่ต้องใช้ปฏิทินก็ได้

หลังจากลองทำความสะอาดครั้งใหญ่ช่วงท้ายปีกับเขา
ดูบ้าง โต๊ะหนังสือที่เคยรกรุงรังก็ดูเรียบร้อยขึ้นจนน่าพอใจ
เพราะที่ผ่านมา เวลาจะใช้โต๊ะที่ไร้ก้นแหวก ๆ ข้าวของพอให้
มีพื้นที่เท่านั้นเอง.....

แม้ว่าคนทั่วไปจะคิดว่าคนกรุปเลือด A เป็นพวกรัก
ความสะอาด แต่ผมบอกเลยว่ามันไม่จริงสักนิด

เพราะคนกรุป A อย่างผมไม่เคยสนใจการดูแลห้อง
เลยแม้แต่หน่อย แต่กลับสละแสร้งเรื่องความรกของห้องคนอื่น
ถึงขนาดที่บางครั้งเกือบจะเผลอพูดไปว่า “ฉันเก็บกวาดห้องให้
เอาไหม” พวกคนกรุป A ช่างน่ารำคาญจริง ๆ

เอาเป็นว่าเมื่อก่อนคนกรุป A อย่างผมก็เข้า ๆ ออก ๆ
ห้องโคม่าจิ๋วอยู่บ่อย ๆ และเกือบจะพูดให้น้องสาวโกรธอยู่หลาย
ครั้งว่า “เด็กผู้หญิงที่ไม่รู้จักเก็บห้องให้เรียบร้อยโตไปจะเป็น
ยังไงน่า~”

ก็อย่างว่า เมื่อก่อนพวกผมสองพี่น้องแอบเข้าห้องกัน และกันอยู่บ่อยๆ แล้วก็แอบขโมยการ์ตูนของอีกฝ่ายมาอ่านเล่น ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมน้องสาวผมถึงคิดเองเออเอง ว่าการ์ตูนของผมคือการ์ตูนของเธอ.....อย่างเรื่อง [อินุยาจะ] ตอนแรกโคมาจิกี้ซื้อเก็บติดอยู่หรอก แต่ไปๆ มาๆ กลายเป็นผมที่ต้องซื้อเองเฉยเลย แต่ก็อย่างว่า มันเรื่องปกติของพี่น้องอยู่แล้ว~

แต่ว่า พอมาลองคิดดู คงเพราะการ์ตูนของสำนักพิมพ์ CIAO หรือไม่กี่ Sho-Comi³ ที่น้องสาวเก็บสะสมไว้นั่นๆ ที่ทำให้หัวใจที่แสนอ่อนโยนของผมหลอมรวมเป็นหัวใจแบบสาวน้อย หรือเรียกย่อๆ ว่าใจสาว แล้วอีกอย่าง เพราะผมมีน้องสาว ผมก็เลยมีข้ออ้างในการดูอนิเมะเด็กผู้หญิง จนตอนนี้ น้องสาวเลิกดูไปนานโขแล้ว แต่พี่ชายอย่างผมยังติดอมแงมอยู่เลย เรื่องนี้ก็เป็นเรื่องปกติของพี่น้องเหมือนกัน!

ด้วยเหตุนี้ พัฒนาการด้านความสาวของผมจึงเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนบางครั้งมันก็พลุ่งพล่านเกินไปจนผมอดเกลียดตัวเองไม่ได้.....ทำไมผมถึงได้เป็นผู้ชายที่น่ารำคาญแบบนี้ละ.....

แต่ตั้งแต่โคมาจิกี้เข้าเรียนม.ต้น เธอก็ไม่เข้ามาในห้องนอนผมอีกเลย

และเมื่อไม่มีแขก ผมก็ปล่อยห้องรกได้เต็มที่แบบไม่ต้องเกรงใจใคร จนกว่าจะถึงจังหวะเวลาที่เหมาะสม ถึงจะ

³ CIAO และ Sho-Comi - เป็นสำนักพิมพ์การ์ตูนสาวน้อยตาหวานในเครือของสำนักพิมพ์ Shogakukan

ได้เก็บกวาดกันสักที

และไฉ้จังหวะเวลาที่ว่า มันก็ไม่เคยมาถึงเสียด้วย

ใช่แล้ว เพราะมันคือวันพรุ่งนี้ตลอด!

ผมเป็นพวกมีความหวังในวันพรุ่งนี้! เชื่อกันในอนาคต
ของตัวเองอย่างเต็มเปี่ยม! ไม่ใช่ว่าเป็นพวกผัดวันประกันพรุ่ง
หรอกนะ!

ด้วยเหตุนี้ ดูท่าแล้ว ชาตินี้การทำความสะอาดครั้งใหญ่
ของผมคงไม่จบลงง่ายๆ แน่

เอาเป็นว่า วันนี้พ่อเท่านั้นก่อนแล้วกัน อย่างน้อยก็เก็บ
กวาดเศษกระดาษแล้วก็กระป๋องกาแฟแม็กซ์เรียบร้อยแล้ว
โต๊ะหนังสือก็ดูเป็นโต๊ะหนังสือมากขึ้น อย่างอื่นก็เอาไว้ทำ
วันหลังแล้วกัน

เมื่อมัตซึงุซึยะเรียบร้อย ผมก็ยกขึ้นและเอาไปวางไว้
หน้าประตูบ้าน

อิม พรุ่งนี้ก่อนพ่อออกไปทำงานเขาต้องเอาออกไปทิ้ง
ให้แน่ๆ เพราะพ่อผมเป็นมือโปรด้านการทิ้ง โดยเฉพาะเรื่อง
การทิ้งศักดิ์ศรีที่น่าภาคภูมิใจ ไม่มีใครเก่งไปกว่าพ่อผมอีกแล้ว
เพราะเสียงพ่อตอนคุยโทรศัพท์ดีๆ ก็มักจะมีแต่คำว่า
“อะ ผมจะจัดการให้ครับ” ผมว่า บางทีพ่อก็ทิ้งเก่งจนน่ากลัว
ไปนะ.....

อะ เอาเป็นว่า ถ้าพรุ่งนี้เช้าผมตื่นทัน ผมก็จะเอาขยะ
ไปทิ้งเองก็แล้วกัน อิม เพราะผมเริ่มสงสัยสารพ่อขึ้นมานิดๆ แล้ว
เมื่อเก็บขยะบางส่วนในห้อง และยัดๆ ดันๆ กอง

หนังสือเข้าชั้นได้บ้างแล้ว ก็รู้สึกเหมือนห้องตัวเองกว้างขึ้น

เปี่ยม การทำความสะอาดครั้งใหญ่วาระที่หนึ่งเสร็จเรียบร้อย แม้จะยังไม่รู้ว่าวาระที่สองคือเมื่อไร และผมก็ไม่คิดจะกำหนดเวลาให้แน่ชัดด้วย เพราะโลกนี้ เวลากำหนดว่าจะวางจำหน่ายตอนฤดูใบไม้ผลิ แต่เอาเข้าจริงก็ออกมาตอนฤดูใบไม้ร่วงทุกที โลกเรานี้มันยังงี้กัน เป็นโลกของเกมหรือไง?

เอาเป็นว่า วันนี้พอแค่นี้ก่อน! หลังจากเดินออกจากห้องด้วยมادتาราดลกอิเคโนะ เมดากะ⁴แล้ว ผมก็เปิดประตูเข้าไปในห้องนั่งเล่นด้วยมادتของ ยานางิซาว่า ชิงโงะเป็นลำดับต่อไป

ในห้องนั่งเล่นที่เงียบสงบไม่มีใครอยู่เลยสักคน มีแค่คามาคุระที่นอนหนึ่งอยู่ตรงชายผ้าคลุมโต๊ะโคทัตสึเท่านั้น

แต่ก็อย่างว่า วันธรรมดาแบบนี้พ่อแม่คงไปทำงานกันนานแล้ว ส่วนโคมาคุระก็ต้องออกไปกวาดวิชาเตรียมเข้าม.ปลายในบ้านจึงเหลือแค่ผมกับคาคุง

แต่ถึงอย่างนั้น ก็คงเพิ่งออกไปไม่นานนัก เพราะห้องยังอุ่นอยู่เลย

พอลองเปิดตู้เย็น ก็เห็นจานอาหารเรปปิดไว้ มีทั้งไข่หวาน ไก่ทอด แล้วก็สลัดผักอีกนิดหน่อย ส่วนซุปรี่เต้าเจี้ยวเหลือติดกันหม้อ

แม่คงทำอาหารไว้ตั้งแต่เช้า ช่างน่าซาบซึ้งใจจริง ๆ

⁴ อิเคโนะ เมดากะ - นักแสดงตลกชาวญี่ปุ่น

⁵ ยานางิซาว่า ชิงโงะ - นักแสดงตลกชาวญี่ปุ่น

ผมอ่อนกับข้าวทั้งบนเตาและในไมโครเวฟไปพร้อม ๆ กัน พอเรียบร้อยแล้วก็ยกไปวางบนโต๊ะโคทส์ลี ถึงจะอยู่คนเดียว แต่ผมก็พูด “ทานเลยนะครับ” อย่างติดเป็นนิสัย ก่อนจะเริ่มลงมือ

ผมหันไปเปิดทีวี ตั้งท่าเตรียมดูอนิเมะที่อัดไว้เต็มที ระหว่างนั้น คามาคุระก็ตื่นขึ้นมา ก่อนจะค่อย ๆ ย่องขึ้นมาบนตักผม และขดตัวนอนเป็นก้อนกลมพูนุ่มอย่างสบายอกสบายใจ

ความอบอุ่นจากโต๊ะโคทส์ลีและจากแมวรัก ทำให้ผมอึดอึดใจ

และหลังจากดื่มด่ำกับอนิเมะเรื่องโปรดจนหน้าใจแล้ว ผมก็เริ่มง่วง

ยอดเยี่ยมจริง ๆ.....นี่แหละวิถีการใช้ชีวิตช่วงส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด.....

× × ×

หนึ่งคนกับหนึ่งตัวในห้องนั่งเล่นที่แสนอบอุ่น นอนกลิ้งไปมาอยู่แถวโต๊ะโคทส์ลีตั้งแต่หัววัน เสียงดังเซ็งแซ่จากรายการพิเศษในช่วงท้ายปีดังออกมาจากทีวีที่เปิดแช่ไว้แบบไม่มีใครดู ก่อนจะกลายเป็นภาพบ้านเมืองที่สนุกสนานคึกคักสมกับช่วงสิ้นปีปรากฏขึ้นบนหน้าจอ ทั้งภาพการตกแต่งร้านรวง อาหารสำหรับปีใหม่ รวม

กะลือชีวิต
รักวัยรุ่นของผม
มันต้องไม่สดใส
เลยสักนิด *My youth romantic comedy is
wrong as I expected.*
ยุย สตอร์รี่

YAHARI ORE NO SEISHUN LOVE COME WA MACHIGATEIRU. KETSU Vol.1

by Watari WAIARI

© 2021 Watari WAIARI

Illustrations by PONKAN®

All rights reserved.

Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.

Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

ตัวละครและเรื่องราวในเล่มนี้

เป็นเพียงเรื่องที่แต่งขึ้นเพื่อความบันเทิงจากจินตนาการของผู้เขียนเท่านั้น
ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ กับเหตุการณ์ บุคคล หรือสถานที่จริงใดๆ ทั้งสิ้น

Story and characters in this is a fiction

for entertain based on author 's Imagination,

and not involve with real event, people or places in real life.

สงวนลิขสิทธิ์ หนังสือเล่มนี้ ได้รับอนุญาตให้จัดทำขึ้นเป็นภาคภาษาไทย
และจัดจำหน่ายโดยได้รับอนุญาตถูกต้องตามกฎหมายจากเจ้าของลิขสิทธิ์ในประเทศไทย
ห้ามผู้หนึ่งผู้ใดนำไปลอกเลียน ทำซ้ำ ในรูปแบบ หรือวิธีการใดๆ

All Rights Reserved.

This book is published in Thai under the legal permission from Japanese licensor,
Prohibit from copy or reproduce in any forms or means.

กะแล้วชีวิต
รักวัยรุ่นของผม
มันต้องไม่สดใส
เลยสักนิด *My youth romantic comedy is
wrong as I expected.*
ยุย สเตอร์

กะแล้วชีวิตรักวัยรุ่นของผมมันต้องไม่สดใสเลยสักนิด ยุย สเตอร์ เล่ม 1

เรื่อง : Wataru WATARI / ภาพ : PONKAN®

แปล : Kira Kira

บรรณาธิการ : ตุลย์ชาติ

กองบรรณาธิการ : ITone

Art Director : ChroNo

ปก : Calbee

รูปเล่ม : สิริวิทย์ ดังขนาวีรุฒม์

จัดพิมพ์โดย

Zenshu Publishing Co., Ltd.

1 อาคารมนต์พิชิต ถ. รัชดาภิเษก

บางโพธิ์พาง ย่านนาวา กทม. 10120

โทร. 02-294-2327

พิมพ์ครั้งที่ 1

ราคา 200 บาท

จัดจำหน่ายโดย Zenshu Publishing Co., Ltd.

www.zenshushop.com

Facebook : www.facebook.com/zenshucomic

ISBN : 978-616-561-403-0

9 786165 614030

200 บาท

YAHARI ORE NO SEISHUN LOVE COME WA MACHIGATTEIRU. KETSU Vol.1
by Wataru WATARI
© 2021 Wataru WATARI
Illustrations by PONKAN®
All rights reserved.
Original Japanese edition published by SHOGAKUKAN.
Thai translation rights in Thailand arranged with SHOGAKUKAN
through The Kashima Agency.

แนว : Love Comedy

เหมาะสำหรับ : ก้าวไป

กะเลี้ยวชีวิตรักวัยรุ่นของพม มันต้องไม่สดใสเลยสักนิด ยุย สเตอร์

วันคริสต์มาสอันหนาวเหน็บ หลังเสร็จสิ้นงานปาร์ตี้ที่ช่วย
ให้พัวกายอบอุ่นขึ้นบ้าง ยุยก็ค้นพบ “ความรู้สึก” บาง
อย่างในใจ ความรู้สึกที่ไม่มีวันสงบไปถึง ความต้องการที่ไม่มี
วันเป็นจริง แต่ก็ยังคาดหวัง จะโกหกยังงี้ก็ได้ แม้จะเป็น
เรื่องผิดพลาด แม้จะไม่ถูกต้อง แต่ก็อยากจับมือ..... คำค้น
ที่มีผู้คนขอพรมากมาย คำขอนับล้านนับพัน และท่ามกลาง
เรื่องราวจากคำขอพรที่มากล้นจนนับไม่ถ้วน..... นี่จึง
เป็นเรื่องราวของยุยคาฮามะ ยุย นิยายที่มียอดขายกว่า
10 ล้านเล่ม เรื่องราวความรักในรั้วโรงเรียนตามแบบ
ฉบับ [กะเลี้ยวชีวิตรักฯ] อีกหนึ่งเรื่องราวของ [ยุย] ได้
เริ่มต้นขึ้นแล้ว!

facebook.com/zenshucomic

www.zenshushop.com

